

нощъ прѣнощува въ най опаснитѣ мѣста. А виде отъ далечъ много огнища накладени отъ враговетѣ. За то като се удързости поради лекостѣта на тѣлослужението си, още и като бѣше навикналъ тоже да се труди щото да може да утѣшава Македонцитѣ въ врѣме на тѣхното имъ недоумение ; устреми се и нападна най ближнитѣ огнища, и съ ножътъ си удари двама отъ враговетѣ които бѣха седнали при огньтъ, послѣ грабна обиръ и го занесе при свойтѣ. Слѣдъ това Александровата войска запаля много-численни огнища, които извѣднѣжъ уплашиха враговетѣ и удариха на бегъ, даже и ония, които прихождаха противъ Македонцитѣ направиха ги да бегатъ, тъй щото Македонцитѣ воюваха безопасно. За тѣзи нѣща обаче, казва Плутархъ че е приказвалъ Харисъ.

§ 25. Прочее, обсадата на Тиръ зема слѣдующий край: Александръ на примеръ заповѣда щото по-голѣмата часть отъ войската му да се успокои поради много бройнитѣ прѣдишни воювания ; а малка часть отъ нея расположи до стѣ- 679 нитѣ на градътъ Тиръ, и воюваше противъ него. Прочее, Аристандръ който имаше прѣдвѣщателенъ духъ, като принесе жертва на боговетѣ, и виде знаковетѣ ѝ, прѣдопрѣдели съ дързновение прѣдъ присждествующитѣ че въ сѣщій онзи мѣсецъ немедленно щѣли да завладѣятъ градътъ Тиръ. А това прорицание стана много смѣшно нѣкой обаче, хванаха и да се присмиватъ ; защото случи се щото сѣщій онзи день да бѣде по-